

Austras koks

3x3 nometnes laikraksts | 3. numurs | Otrdien, 21. jūlijā

Dienas kārtība

Rīt, trešdien, 22. jūlija

7.30-8.30 Celšanās, rīta rosme
8.30-9.10 Brokastis
9.15-9.30 Kazdangas 3x3 TV ziņas
(Kultūras centra lielajā zālē)
9.40-12.00 Rīta ievirzes
12.00-12.30 Brīvbrīdis
12.30-14.00 Pusdienas
14.00-16.00 Pēcpusdienas ievirzes
16.00-16.30 Brīvbrīdis
16.30-17.30 Bēbišu skola, Jauniešu
pārrunas, Ganiņu gaitas
Apvārnis – tikšanās ar ceļotāju Intu
Mūrnieku (Kultūras centra lielajā zālē)
17.30-18.30 Rotaļas un taustasdziesmas
visai ģimenei, Nometnes koris (Kultūras
centra lielajā zālē)
18.30-19.30 Vakariņas
19.30-21.0 Kazdangas vakars (Kultūras
centra lielajā zālē)
21.00-21.30 Vakar dziesma, Mazo bērnu
guldināšana
21.30-22.30 Daudzinājums (pulcēšanās
pie pils)
22.30-23.30 Nakts viesis – tikšanās ar
Marutu Voitkus Lūkinu par latviešu seno
ticību (pils 2. stāva zālē)
22.30-... Nīkšana, danči

Informācija

Politikas ievirzes viesi

Trešdien Politikas ievirzē tikšanās ar Augstākās tiesas senatori Veroniku Krūmiņu, bet piektdien - ar politoloģi Žaneti Ozoliņu. Aicināti visi interesenti. Ievirze sākas plkst. 14.00 pils 3. stāvā 15. kabinetā.

Jāpiesakās ekskursijām

Ceturtdienbrauksimekskursijās. Līdz trešdienas vakariņām visiem jāpierakstās vienā no sešiem maršrutiem. Maršrutu saraksti ir izlikti kultūras nama vestibilā. Pievērsiet uzmanību, ka dažos maršrutos būs jāmaksā par ieejas biļetēm vai degustācijām. Naudu gidi savāks autobusā.

Jānokļūst Rīgā

Lūgums atsaukties 3x3nieku, kas varētu ceturtdien līdz Rīgai nogādāt vienu personu. Rīgā jānokļūst vēlākais līdz 15.00. Lūdzēja telefona numuriņš: 26381795.

Bērniem lūgums pasākumos netrokšņot

Lūgums vecākiem pamācīt saviem bērniem kopējo pasākumu laikā netrokšņot un netraucēt citiem. Tie, kas dižo stāstnieku vakarā turpat blakus laukumā spēlēja bumbu, nedarīja labi.

Jaunākais dalībnieks no klasiskās 3x3 ģimenes

Eduards Treimanis ir mūsu nometnes jaunākais dalībnieks. Un Treimaņu ģimene ir klasiska 3x3 ģimene, kurā nometnē kopā ir trīs paaudzes.

Ģimenes centrs ir leva un Roberts Treimaņi. Jaunākā paaudze ir Lauma Zaiga (13 gadi), Elza Renāte (9 gadi), Valters (3 gadi) un Eduards (2,5 mēneši). Vecākā paaudze interesantā salikumā – mammas levas tētis Jānis Freimanis un tēta Roberta mamma Māra Treimane.

Ieva un Roberts **3x3 nometnē** pirmo reizi bija Skrundā, un tad viņi bija vēl tikai četri. Iepatikās. Ērgļu 3x3 nometnē līdz brauca arī ome Māra, un tētis Roberts nebija vienkārši dalībnieks, bet stāstīja vakara pasaciņas bērniem. Pasaciņas bija neparastas, kādas

Roberts stāstīja arī savām meitām – viņš tās sacerēja pats, apcerot bērnu multenes, un stāstīja no galvas. Nākamajā viņu nometnē kā ievirzes vadītāja strādāja mamma leva, viņa vadīja „Mazo Madonu” bērniem. Laidzes nometnē Treimaņu pulks bija kuplāks – klāt jau bija mazais Valters un arī opis Jānis. Tētis atkal stāstīja pasaciņas.

Treimaņi ir priecīgi atkal būt nometnē, šoreiz visi kā dalībnieki. Ieva smeļ: „Ja citu nevaram, tad varam atvest daudz bērnus.” Viņu pulkam šogad pievienojies Eduards, un tas, ka viņu ir tik daudz, dzīvi dara vieglāku – netrūkst, kas pieskata bērnus. Nometnes arī parādot, cik ātri skrien laiks un bērni aug lieli. Viņu meitām jau sākoties danču laiks.

Rasma

Apsveicam!

Trīs Meldru diena

Šodien vārda diena Meldrām, un mums ir trīs Meldras, kuras suminām.

Meldra Bērziņa savu vārdadienas rītu sāka ar rīta rosmi un rīta peldi. Šī vārdadiena ir skaista jau pašā rīta agrumā, - sacīja Meldra.

Meldras Bērziņas dēļ gan pie Meldras vārda, gan 3x3 nometnē tikusi arī Meldra Ikauniece. Lielā Meldra bija grupas biedrene un draudzene mazās Meldras mammai Sarmītei, un tā arī pie vārda tikusi. Lielā Meldra uz Malnavas 3x3 bija līdzī paņēmusi arī mazo Meldru, kura, mājās pārbraukusi, tik ļoti par to stāstījusi, ka šoreiz šeit ir visa viņas ģimene.

Meldrai Zandovskai ir trīs gadiņi, un katra vārdadiena viņai bijusi citāda. Viņa svinēta mājās, otrajā braukuši uz atrakciju parku, bet trešā ir – visneparastākā

– 3x3 nometnē. Meldra cienāja bēmudārzā draugus ar konfektēm un pusdienās saņēma puķes no nometnes vadītājas.

I. zars

Trīsreiztrīs rīts

Saimnieces. Pirms vēl esam modušies, darba diena jau sen sākusies mūsu virtuves saimniecēm. Mūs ēdina SIA „Juna-1” kolektīvs šefpavāres Dzintras Meškovskas vadībā (attēlā vidū). Dzintra ir uzņēmīga sieva. Izslavēta šejienes saimniece, kas ēdināja arī profesionālās vidusskolas skolēnus. Kad skolu šopavasār aizslēdza, Dzintra, lai nezaudētu iespēju mūs un citus savus klientus ēdināt, ātri izveidoja savu uzņēmumu.

Rīta rosme. Neliels pulciņš rīta rosminieku dienu sāk sporta laukumā. Pievienojies viņiem rītos plkst. 7.30.

Vilki sāk ar zāgēšanu. Ja dzirdat pašā rīta agrumā zāģa dziesmu, tad ziniet – Jānis Atis Krūmiņš gādā mazajiem vilcēniem vajadzīgo.

Kino rīts. Kas var būt labāks par filmu, kurā vari ieradzīt pats sevi?

2. zars

Vadītāja dabiskās rūpes. Nometnes vadītājs Aldis rītu sāk ar mīkstā inventāra sadali.

Stumšus, vešus. Floristikas ievirzes vadītāja Lāse Juska materiālu saviem mācekļiem piegādā tik lieliem klēpjēm, ka rokās neatnest.

Labs ar labu tā gulēja. Trīsreiztrīsnieku gulāmtelpa pamatskolā gaida nākamo nakti.

Pirmais aplis. Saulei austot (arī lietus laikā) stadionā iesildās sporta vadītājs Kaspars Rudītis.

Uz brokastīm. Neskatoties uz trīsreiztrīs aktivitātēm vēļajā naktī un vakarā, dalībnieki uz brokastīm ierodas raitā soli.

Sentēvu instruments. Neviens mikrofons nestāv blakus šāda raga taurei. Kad tajā iepūš, ēdamzālē iestājas klusums un beidzot var dzirdēt informāciju, kas jādzird. Mikrofonā runāšana bija pa tukšo.

TV zvaigznes. Ievai Benefeldei un Alanam Perševicam nakts paiet nemodā ne nīkstot, bet montējot filmiņu, ko mums visiēm no rīta noskatīties. Bet re – viņi vēl ir moži!

Sagatavoja Rasma un Aivars

Austras koka stumbrs – tilts nākamībai

Austras koka dzīvinošās sulas no saknēm pa stumbru tiek dzītas augšup. Stumbrs ir vidus posms, kas nākotnes vārdā savieno spēka avotu – saknes ar spēka patērētāju un nākamības turpinātāju – zariem un lapām. Stumbrs dažkārt nepelnīti paliek ēnā, jo parasti jau visi apbrīno dziļās saknes un vareno lapotni.

Iespēja apjaust sevi

Austras koka stumbrs, kas ar saknēm tiecas pēc iespējas dziļāk, lai no zemes dziļēm smeltu pēc iespējas patiesākas zināšanas, pirmdienas vakarā bija Inese Krūmiņa.

Uz 3x3 tiek aicināti viēdi viesi. Un pirmdienas vakarā, lai cik tas nebūtu divaini, nometnes nakts viešņa bija viņa – Inese, kas ir 3x3 Latvijas Padomes priekšsēde. Kurš gan no mums kādreiz nav izbaidījis nakts sarunu burvību! Sarunas par dzīvi tiešām vislabāk vedas pašā vakara melnumā, kad garās dienas nogurums liek sevi manīt, kad ķermenis un domas atbrīvojušās no dienas saspringuma, kad var laiski atgulties uz paklāja un sveču gaismā, mūzikai skanot, klausīties pasakas.

Tās bija pasakas pieaugušajiem – Dienvidamerikas indiāņu izcelsmes amerikānietes, psiholoģes Klarisas Pinkolas Estes grāmatā "Sievietes, kuras skrien ar vilkiem" apkopotās pasakas. Autore tās savākusi no visas pasaules.

Inese tovakar izvēlējās stāstīt literāri mazāk apdarinātas pasakas, jo tās ir pirmatnīgākas, līdz ar to precīzākas un patiesākas: par Melno Lāci, Neglīto pīlenu un Aplamo zīgotu. Kāpēc pieaugušajiem? Bērnu pasakās morāle ir acīmredzama. Tomēr pasakas ir daudzslāņainas

- katrs, neatkarīgi no vecuma un dzimuma, pasakā ierauga to, kas viņu uzrunā, kas liek domāt. Tas, kas konkrētajā brīdī cilvēkam nav vajadzīgs, viņam paslīd garām.

Kāpēc tik svarīgi 21.gadsimtā stāstīt pasakas pieaugušajiem? Tāpēc, ka pasakas ir universāls modelis, kas rāda dažādas dzīves situācijas un iespējas, kā tās risināt, jo dzīves pamatpatiesības gadsimtu gaitā jau daudz nemainās.

Pasakās parādās sieviešu psiholoģijas īpatnības, kas viņām labāk ļauj sevi izprast. Taču arī vīriešiem tas nav liegts. Ja viņi, noklausoties šīs pasakas, labāk izprātīs sievietes, tas būs tikai ieguvums viņiem pašiem. Un arī 3x3 nometnes sievietēm ir svarīgi apjaust savu būtību, nekautrēties no tās un nebaidīties būt pašām, neatkarīgi no tā, vai tas ietilpst sabiedrības stereotipos.

Daudzi domā, ka cilvēce ir uzvarējusi dabu un ir lepni par to. Paldies Dievam, tas ir tikai vīzdegunīgs šķitums. Tas gan tiesa, ka no dabas mēs esam attālinājušies. Tāpēc caur šīm pasakām mums dota iespēja atrast ceļu atpakaļ uz saknēm, lai pēc tam šo spēku varētu dot saviem pēcnākamjiem.

"No saknēm(i) buņģas taisu, no zariem(i) štabulīt's, No tā pasa viduciša bitītēm(i) mājas viet".

Radoša doma un rokdarbu māksla mūsu senčiem palīdzēja izdzīvot cauri gadsimtiem. Un šīs prasmes, pārņemtās no paaudzes paaudzē, atnākušas arī līdz 3x3 nometnei Kazdangā

Dzintara rotas

Armands Ausmanis saviem audzēkņiem ļauj pašiem izvēlēties, ko dzintarā darināt. Viņš amata prasmes mācījis pie vecajiem meistariem bijušajā Liepājas Lietišķajā mākslas skolā un nometnē vada dzintara rotu darināšanas ievirzi. Tā kā Armands dzīvo Pāvilstā pie jūras, tad dzintara apstrāde likusies pašsaprotama. Meistars uzskata, ka katrs darbs, ko iemācās, ir labs un dzīvē var noderēt.

Līdzīgi uzskata arī Gunta Šteinberga no Cēsīm, kas Armandu Ausmani izvēlējusies par savu skolotāju. Savulaik viņa izmēģinājusi koka, metāla un ādas apstrādi, tagad kārtā pienākusi dzintaram, jo tas piesaista ar savu senumu.

Rotkalšana

Andrim Grebim ar metālu patīk strādāt jau kopš bērnības. Taču darbs ar traktoriem nav vilinājis, gribējies darīt kaut ko smalkāku, tāpēc Liepājā izmācījies par rotkali. Meistars gan uzskata – nav svarīgi, ko tu dzīvē izvēlies darīt, būtiski vispār ir iemācīties kustināt galvu un rokas. Tomēr praktiskie amati cilvēku padara stingrāku, patstāvīgāku. Tāpēc šajā 3x3 viņš bērniem un pieaugušajiem māca rotkalšanu.

Visticamāk, ka jaunū prasmī un tāpēc lielāku pašapziņu iegūš arī astoņgadīgais Jēkabs

Ingu Krūmiņš 3x3 nometnē ir jau 19.reizi. Tāpēc viņam bijusi iespēja izmēģināt gandrīz visas praktiskās ievirzes. Savulaik – pirms desmit gadiem - viņš jau strādāja ar dzintaru. Tā kā izdevība darināt dzintara rotas nometnēs rodas visai reti, tad to viņš nav varējis laist garām. Dzintara apstrādē Ingu piesaista pats process – iespēja redzēt, kā viss top un veidojas. Esot arī azarts – ja kādam ierauga dzintara rotu, tad Ingu mēģina atminēt, kā tā veidota. Ingu vilina dzintara slīpējums un smarža. Dzintarā tomēr ir kaut kas mistisks, ko nevar izskaidrot ar fizikas likumiem vien.

Kaspars Māļmanis. Viņš par rotkalšanu jau daudz lasījis, tā ka teorētiskais pamats viņam ir labs. Kad Kaspars būs iemācījies kalšanu, viņš izkals sev zobenu, lai varētu piedalīties bruņinieku turnīros. Kad būs pietiekami vaļas, uztaisīs arī zobenam ādas tarbiņu. Bet tas vēl mazliet var pagaidīt. Tagad viņš kals sev aproci.

Rotkalšana vilina arī divpadsmitgadīgo Amandu Celmiņu. Viņa kals pirmo reizi, bet tas viņu nemaz nebiedē, jo rotkalšana nemaz nav tikai puišu amats. Amanda kals sev saktu.

Tautastērpa gatavošana. Izšūšana, adīšana un tamborēšana ar pērlītēm

Astra Dzērve ir ievirzes vadītāja un lepodamās rāda, kā etnogrāfiskā tautastērpa sastāvdaļas var izmantot moderna mūsdienu sievietē. Piemēram, mauči – tamborētas aproces, ko sievietes 19. gadsimtā un vēl, ienākot 20. gadsimtam, ja vien gribēja būt skaistas, valkāja pie tautastērpa Liepājas un Kuldīgas apkārtnē. Astra rāda maučus, kas piederējuši aktrises Indras Burkovskas vecvecākiem Kuldīgas pusē.

Rakstus, ko sievietes agrāk ieadīja maučos, mēs - viņu mazmazmeitas - droši varam ietamborēt, piemēram, mobilā tālruņa maciņā. Lai gan mauči tādi, kādus tos valkāja mūsu vecvecmāmiņas, arī šodien ir ļoti stilīgas aproces pie bitlences un džinām vai pat vakarkleitas. Absolūti moderna un eleganta būs arī pašas adīta pērlīšu josta. Arī cimdus un zeķes var izšūt ar pērlītēm.

Astra rāda Sakas vainagu ar saulītēm un jautā, kāpēc gan mums būtu jāņem svešzemju raksti, ja pašiem ir pilns pūrs ar savējiem. Šodien meitenes izšūšot brošu no viena vainaga elementa - katru no tiem var attīstīt - var spēlēties ar krāsu attiecībām un kompozīciju. Etnogrāfija ir iedvesmas avots.

Jautāta par Austras koku, meistare saka, ka jūtas kā Austras koka vidus posms – viņas rūpe ir, lai tas, ko esam saņēmuši no senčiem, nonāk pie bērniem.

Anda Freimane no Ērberģes nekad nav izšūvusi ar pērlītēm, taču apņēmība izzināt ir liela.

Leva Kušķeno Rīgas jausen bija noskatījusi pērlīšu adījumus no liepājniecēm. Tagad viņa pati grib iemācīties. Dzīvē noder viss, ko esi iemācījies. Un kas zina, varbūt savu jauniegūto prasmī viņa iemācīs arī savai meitai!

Šāds ir stāsts par Austras koka stumbru. Mūsu pāreja no lapotnes uz stumbru un saknēm ir tik nemanāma, ka reizēm pat neapjaušam, kas kurā brīdī esam – Austras koka spēcinošās dzīvības sulas dzērēji vai devēji. Lai Laimes māte katram no mums dod spēju un gudrību kādā brīdī no ņēmēja kļūt par devēju!

Lappusi sagatavoja leva **3. zars**

Gleznotāju zaļā prakse

Gleznošanas ievirze ir darītāju, ne runātāju darba lauks. Arī vadītāja Ance Ausmane saviem mācekļiem daudz neko nestāsta, bet uzreiz liek pie darba: molberts zālē, balta lapa pie tā piestiprināta, zīmulis rokās, skats uz pili – un var sākt! Ar zīmuli top tikai pamatskice, tālāk ņem talkā guaša, akvareļa vai zīmuļu krāsas.

Tā ir tā sauktā zaļā prakse – katrs zīmē to, ko redz. Bet izskatās, ka pirmajā dienā visi bija ieraudzījuši vienu un to pašu – skaisto Kazdangas pili. Bet kā gan citādi, ja tāds skaistums tepat acu priekšā!

Ance saka, ka iemācīties zīmēt kaut kā var jebkurš, bet par mākslinieku nedēļas laikā, protams, netikt. Bet to jau neviens uz ievirzi atnākušajiem nelolo. Viņi ir nākuši pamēģināt, atcerēties, iedrošināties. Manfrēds Zīverts lakoniski teica, ka nav tā, ka savos cienījamajos gados gleznotu pirmo reizi, taču iepriekšējās nekas īpašs neesot sanācis. Elīna Zelča zīmē tik, cik skolā jāzīmē, taču pie īsta molberta stāv pirmo reizi. Gunta Kaminska neko tādu nav darījusi kopš skolas gadiem, un tas jau bijis visai sen, tāpēc taģad ar interesi mēģina, kas nu iznāks no viņas zīmēšanas. Mēs arī visu jauno mākslinieku darbus redzēsīm sestdien izstādē.

Ar interesi un arī zināmām bažām Gleznošanas ievirzi vadīt sāk arī pati vadītāja Ance, jo viņa pirmo reizi dzīvē esot skolotājas lomā. Viņa ir beigusi mākslas vidusskolu un mēģinās mācīties Mākslas akadēmijā. 3x3 pieredze būšot interesanta skola.

Rasma

4. zars

Rītiņā celdamās, pirmā Dievu pieminēju

Kultūrvēsturniece, dziedniece un grāmatas „Vārda spēks” līdzautore Ilze Liepiņa-Piliņa bija pirmdienas un otrdienas viesē Ilzes Ābeles vadītajā tautas dziedniecības ievirzē. Lektore stāstīja par enerģijām latviešu tautasdziesmās un zīmēs.

Līdzīgi kā austrumu kultūras pazīst viņ un jaņ pretstatus, arī latvieši par tiem ļabi zinājuši un mācējuši likt lietā, lai atbīdītu tumsu un haosu. Garīgās nomierinošās **enerģijas** simbols latviešu tautasdziesmās ir sudrabs, aktivizējošās – zelts. Tautasdziesmās ietverta enerģija, zināšanas un informācija, kuras mūsu tauta saņēmusi no augstākas un attīstītākas civilizācijas – latviešu eģegors jeb enerģijas avots ir Siriusa civilizācija. Ilze norāda, ka tumsa nāk pati, bet gaisma ir jāaicina. Ar dziedniecību darbojoties, svarīgi paturēt prātā, ka process ir pakāpenisks – vispirms ir jāizklīdē haoss un neskaidrības, tad jāpiesaista labās enerģijas un jāuzlādējas. Visbeidzot iespējams parūpēties par aizsardzību.

Kur slēpjas tautasdziesmās koncentrētais spēks? – mēģina saprast ievirzes dalībnieki. Vai palīdz pati četrinde, vai ticība tās iedarbībai? Ilze min vairākus piemērus, kad tautasdziesmu spēks palīdzējis risināt sarežģītas problēmas, ārstēt angīnu un rozi, aizsargāt īpašumu, attīrīt pārtiku. Bieži konflikti cilvēku starpā tik ļoti sapinušies, ka labākais atrisinājums nemaz nav saskatāms. Tādos gadījumos der īpaši vārdi, kas palīdz lūgt

harmoniskāko situācijas atšķetināšanos visiem iesaistītajiem. „Tautasdziesmās ietvertās zināšanas ir humānas, efektīvas un arī praktiskas,” stāsta Ilze. Un ir iespējams piemeklēt vajadzīgo četrindi vai katrai nelaimei.

Latviešu Dievs ir visur, un jebkurā vietā var sarunāties ar Dievu. Vīrieši vairāk uztver tieši kosmisko enerģiju, viņiem paredzēta praktiska, materiāli domājoša sakārtotā vieta, savukārt sievietes saistītas ar zemi. Zemes spēks ļauj sievietei attīstīt savu intuīciju un pieņemt lēmumus ar domājošu sirdi. Tāpēc īpaši nelabvēlīga ir bikšu valkāšana, kas bloķē zemes enerģiju. Visieteicamākais apģērbs ir svārki, un jo garāki, jo labāk. Ilze apsola, ka pāris dienas pastaigājot garos svārkos, jebkura sieviete pamanīs sevī izmaiņas, jutīsies daudz laimīgāka, pārliecinātāka un viņas intuīcija jeb spēja vienkārši tāpat zināt visu, kas jāzina, arvien pieaug. Ilze brīdina, ka cilvēkiem, kuri izveidojuši īpašu saikni ar savu eģegoru, tā regulāri jāizmanto un par to jāpasakās. Jo lielāks ir kanāls, jo svarīgāk, lai tas vienmēr būtu vaļā. Ar enerģijām, piebilst Ilze, nevajag jokoties. Vieni no stiprākajiem un nopietnākajiem vārdiem ir četrinde, kas der vairākām situācijām, un ar kuru, piemēram, pat iespējams apturēt asiņošanu:

„Lai bij' vārdi, kam bij' vārdi,
Man pašai stipri vārdi.
Daugaviņu noturēju,
Mietu dūru viduci.”

Laura

Simboliskā cepure

Zīmīgi, ka Kazdangas simbols ir kļavas lapa – atzīst ievirzes “Cepures no kļavu lapām un doņiem” dalībnieki – viņi visu nedēļu čakli nodarbojas ar pīšanu, lai šo simbolu “iepītu” greznās cepurēs.

Ievirzes vadītājai Sandrai Starei cepuru darināšanas amatu ierādījusi draudzene. “Lai nopītu cepuri no doņiem, vajag visu nometni – gan ievirzes laiku, gan arī kādu brīvbrīdi. Kas tik daudz laika nevar veltīt, var pīt kalliņu paliktņus, grāmatzīmes vai citas lietas,” drošina Sandra.

Pinēji sev vietu atraduši nevis ierādītajā telpā, bet gan laukā pils priekšā. “Iekšā ir miegaini, bet ārā – vasara! Tāpēc man daudz labāk patīk pīt laukā,” saka ievirzes dalībniece Zane Kuške.

Doņu cepures ir universālas – tās puīši

var vilkt pie tautas tērpa, meitenes – pie romantiskas kleitas. Sandra stāsta, ka cepuru mūžs ir ilgs – tās ar laiku maina krāsu, bet paliek izturīgas. Sestdienas izstādē varēsīm vērot, cik dažādus cepuru modeļus būs izdevies izveidot par godu Kazdangai.

Jānis

Rotālietu ievirzē vairs nečukst

Mīksto rotālietu darināšanas ievirzes vadītāja leva Kuške stāsta, ka pirmajā dienā telpā bijis tāds klusums, ka pat jautājumi uzdoti čukstus. Otrajā dienā jau čaloja un runāja skaļi. Pavisam mīkstās rotālietas gatavo 20 nometnes dalībnieki.

Dažādu toņu oranžs, sarkans, zils un sārts – tik krāsains ir mīksto rotālietu gatavošanai paredzētais materiāls. Mīksta, pat pūkaina ruļļos satīta nekārsta vilna un maigas rokas, sava daļa **pacietības** un iemaņu, un mīla lelle gatava.

Mīksto rotālietu gatavošana sākas ar rozes un taureņa izgatavošanu. Rasa Ābele no Kuldīgas, savu pirmo rozi un lillīgo taureni vērodama, ik pa laikam spriež, ka būšot gan laikam jāslīcina kā pirmie kucēni, bet Floristikas ievirzes vadītāja Lāse Juska viņu atrunā, skaidrodama, ka vilnas puķe neslīks: peldēs tik pa virsu. Lāse, pie augu asumiem un dzelkšņiem pieradusi, priecājas, ka nu tikusi pie tik mīksta un patīkama materiāla. Viņa atzīst, ka katrs materiāls uzrunā cilvēka raksturu un paņem savu daļu no tā: vīri kaļ ar tādu enerģiju, ka džinkst vien, mālus mīca vijīgu un plastiski, bet te – pie nekārstās vilnas vajag bezgala daudz miera un mīluma.

Renāte Goldberga no Kazdangas gatavo svitrainu bitīti. Viņai līdzī bijis arī dēls Pēteris, bet viņam – kā jau puikam –

mazliet pietrūcis pacietības, tomēr pirmos darbiņus pabeidzis godam. Savukārt cita kazdandziete Elīna Rūja jau gatavo princesi. Viss sākas ar kleitu. Princeses figūru piemeklēs atbilstoši kleitas izmēram un nebūs jāmokās ar vajadzīgā izmēra princešķleitas atrašanu. Jā, un vēl princesei ir gatavas rokas. „Kas tad tā par meiteni, kurai mājās nav savas princeses,” saka ievirzes vadītāja leva. Savukārt Elīna klusi un noslēpumaini atzīstas, ka viņa savu princesi kādam dāvinās.

Gaismā pie loga top balti un cēli vilnas gulbji, ko meitenes dursta ar adatām. Izrādās – tas esot īpašs spēļu putnu formēšanas paņēmieni – sausā filcēšana. Bet ievirzes savdabīgākais veidojums būs pūķis. Jo ko gan darīs bariņš visskaistāko Kazdangas princešu bez pamatīga pūķa dzīves asumam un garšai?

Lolita

Klūdziņu pinumi

Juris Ventaskrasts no Dunalkas ir tas pats muļģīgais vīrs, kas labu laiku var runāt, katra vārda sākumam izmantojot tikai burtu “p”. Taču ne tikai mēle viņam ir veikla. Arī pirksti viņam ir naski. Juris vada Klūdziņu pīšanas ievirzi, un tā ir viņa sirdslīeļa. Pats viņš regulāri pin jau 26 gadus, un Kazdangas 3x3 dalībnieki jau ir 37. grupa, ko viņš apmāca klūdziņu pīšanā.

Meistars uzsver, kā klūdziņu pīšana ir viens no latviskākajiem amatiem, jo muzejos vien var apskatīt 80, pat 90 gadus vecus pinumus – sētuves, sietus.

Klūdziņu pīšanas gaišā puse esot tā, ka izejmateriāls ir salīdzinoši lēts un viegli pieejams – kārkli taču augot katrā grāvmalā!

Iesācējs groziņu varot iemācīties pīt trijās stundās. Tas nemaz nav sarežģīti, tikai pats process jāizbauda ar pirkstiem. Šajā grupā visi esot iesācēji, taču rezultāti esot labi. It kā jau audzinot sev konkurentus, taču tas Juri nemaz nebaida – viņam darba pietiks vienmēr. Kaut gan no katras grupas iznākot vismaz divi vai trīs meistari, kas turpinot nopietni strādāt.

Kārklu klūgas ir vislabākais materiāls, jo tas augot uzņēmis saules enerģiju un,

iepīts grozā, vēlāk to atdod cilvēkiem. Vakarā pīt grozu no šāda saules apmīlota materiāla ir bauda. Citi pin no alumīnija drātīm, tad rokas paliek zilas. Bet kārkļa klūdziņas ir mīkstas, mīļas un labas. Te viss ir veselīgs.

Arī Daris Jansons no Siguldas izjutis klūdziņu pīšanas valdzinājumu. Sen jau gribējis kaut kur iet un pīt. Un te beidzot radusies iespēja. Darim te vissvarīgāk ir iemācīties dažādus pinuma rakstus.

Laura Kuške no Ķeguma pīšanas mākslu pagājušogad apguvusi Zaļenieku 3x3 nometnē. Tagad noteikti jāturpina, jo tas, kurš šo amatu iemēģinājis, grib vēl un vēl.

leva

Kazdangas vīzija un apvārsnis

Pirmdienas pēcpusdienā Kultūras centra lielajā zālē pirmajā Apvārsnī klausītāji tikās ar šīs puses namatēviem.

Kazdangas pagasta saimnieks Juris Moisejs pievērsās šodienas situācijai, norādot, ka vēsture ir vēsture, taču jāstrādā un jādzīvo šodien. Kazdangas pagastā ir ap 1500 iedzīvotāju, un diemžēl ir manāma tendence skaitam samazināties.

Pasaulē Kazdangas vārdu vienmēr ir nesusi Kazdangas pils ar ēku ansambli un Kazdangas parku ap to. Kopš šī gada 1. jūlija Kazdangas profesionālā vidusskola izglītības reformas rezultātā slēgta. Juris Moisejs dalījās pārdomās par to, kādi apsvērumi pagastam bijuši, pārņemot skolas kompleksu savā īpašumā. Protams, ka ēkas ir jāuztur, tāpēc tiek meklēti īrnieki. Kopmītnes, iespējams, tiks pārvērstas par vienistabu vai mazliet lielākiem dzīvokļiem, jo Kazdangā nereti jauniem cilvēkiem, kuri atraduši darbu, pagrūtāk atrast dzīvesvietu. Piliņi nomnieks gan vēl nav pieteicies, tā piedāvāta Valsts prezidentam Valdim Zatleram, sak, kāpēc jāpērķ Rīgā dzīvoklis, ja var paņemt savā paspārnē pili? „Mums ir plāni un vīzijas par Kazdangas nākotni,” saka Juris Moisejs, „es cenšos nebūt skeptisks un saglabāt optimismu.” Pagasta lepnums ir bērnodārzs, kas joprojām darbojas, un Māteru Jura Kazdangas pamatskola, kura pulcina 168 skolniekus un izceļas ar labiem rezultātiem eksāmenos.

Aizputes novada domas priekšsēdis Aivars Šilis norādīja, ka administratīvajai reformai šis bijis tiešām nepiemērots laiks, jo finansiālā sistēma ir visnotaļ nestabila. A.Šilis sacīja, ka šādā situācijā, kad pietrūkst līdzekļu sociāliem pabalstiem, šķiet, ka pareizais solis būtu slēgt dažādas iestādes (piemēram, Aizputes mākslas skolu), taču jāsaprot, ka kaut ko likvidēt būtu pats vieglākais; pēc tam to atjaunot būtu grūtāk. Tāpēc Aivars Šilis izteica cerību, ka novads spēš sadarboties kopīgu interešu risināšanai, no kuras viena ir mēģinājums izvairīties no nomaļu sindroma, un pēc iespējas viendabīgāk attīstīt visu novadu.

Aizputes muzeja direktore Jolanta Berga norādīja, ka tūrisma cilvēki jau pirms reformas sadarbojušies ar visiem pagastiem, un Aizputes novads likumsakarīgi izveidots ap tā centrā esošo seno vietu – Aizputei jau 761 gads, bet pilsētas tiesības iegūtas 1378. gadā. Aizpute jau izsenis bijusi mākslinieku lolota un iemīļota, un tā devusi Latvijai piecus ministrus.

Laura

Jautājumi bērniem

Kas tu būsi, kad izaugsi?

*Jēkabs Staris,
Verēmi, 9 gadi:*

-Es gribētu ieņemt savatēva Jāņa amatu. Īsti gan nemāku pateikt, kas tas par amatu, bet laikam direktors „Latvijas Finiera” uzņēmumā.

Viņam tur jāzina gan par saplākšņu šķirošanu, jādomā, kas un kad strādās, un viņš rēķina visiem algas. Tāpēc arī gribu strādāt to darbu, jo tur daudz jārēķina, bet man patīk matemātika.

*Gustavs Bērziņš,
Rīga, 12 gadi:*

-Es gribētu būt inženieris, jo man patīk projektēt un kalt plānus. Šaubos gan, vai tas izdosies, jo inženierim jābūt ļoti intelligentam.

Vēl man interesē viena profesija, bet šī informācija ir konfidenciāla.

*Kaija Lārmane,
Sigulda, 7 gadi:*

-Es būšu balerīna, jo man patīk balets, balerīnām ir skaistas kleitas un kurpes, un viņas skaisti dejo. Kad vēlreiz braukšu uz Austrāliju, noteikti sāksu dejot baletu.

Esmu jau mēģinājusi mājās griezties uz riņķi kā balerīna. Sanāca diezgan labi.

*Estere Penke,
ASV, 6 gadi:*

-Es gribu būt slidotāja, jo man patīk slidot. Vasarās es vienmēr čīkstu: „Gribu slidot, gribu slidot...” Man jau tagad ir divi slidošanas skolotāji

– viens Amerikā, otrs Latvijā. Man jāslido katrā trešdienā, un vienu reizi es jau esmu uzvinnējusi pirmajā vietā. Kad skatās pa logu, tad izskatās, ka slidot ir viegli, bet īstenībā tā nemaz nav.

Ganiņi pēta skudru mežus

Vakar mazie ganiņi pulcējās pie pils, un atkal lielai daļai no viņiem soli soli sekoja mammas un tēti. Dažas mammas gan solījās drīz vien doties prom, jo jāpaspēj uz kori, bet kā apsēdās zaļā zālē, tā aizsēdējās uz krietnu strēķi.

Ganiņu gaitu galvenā gane Anita leriķe saka: „Bērniem ir jābūt ārā un jākustas! Patiesībā bērni ļoti labprāt iet svaigā gaisā, un daudz grūtāk no istabas ārā izvilkst ir tieši vecākus. Viņi neiet, neiet, kamēr piekrīt: nu, labi, ejam, ejam...”

Lai ietu ārā, jāņem līdzi daži noderīgi sīkumi. Viens no tiem ir paliktnītis, ko pamest zem ceļiem un dibena. Paliktnīti veikli var izveidot no plastmasas maisiņā ieliktas avīzes. Vēl līdzi jāņem ūdens – nevis liela, smaga pudele, bet neliela pudelīte, kas piepildīta tikai līdz pusei: gan pietiks. Vēl vajag nazi, ar ko nogriezī maizīti vai iesmus gaļas uzsildīšanai. Ahā, un iesmi jāgriež no garšīgajiem kokiem (no ievām nē) un no tiem kokiem, kuru ir daudz.

Mazie ganiņi piekrita, ka daudz labāk par rātņu klausīšanos un mierīgu sēdēšanu viņiem patīk **skraidīšana un spēlēšanās**.

Un tad sākās! Vispirms bija iepazīšanās spēle ar ieskatīšanos acīs un vārdu atcerēšanos. Tad ganiņi rādīja un minēja dzīvniekus, sadaloties divās komandās. Pirmo vietu ieguva komanda, kura savāca vairāk dzīvnieku. Savukārt otrā komanda ieguva citu pirmo vietu: par labāko dzīvnieku minēšanu.

Bija arī trešā spēle. Savilkās tumši mākoņi, bet strautiņam vajadzēja paspēt aiztecēt līdz ozolam. Tēti un mammas, kas joprojām piedalījās ganiņu gaitās, dabūja pamatīgi palocīties, jo viņiem bija ļoti zemu jāpieliecas, lai izlīstu cauri mazo ganu saslieto roku tiltam.

Tad ganiņi saņēma katrs pa īstai stikla lupai glāzītes formā un devās pētīt vistuvāko apkārtni – savas rokas, kokus, zāli un mammu blūzes. Lupu varēja saņemt tikai tad, kad gans bija iemācījies tai pareizi satīt aukliņu un ielikt atpakaļ kastītē. Palielināmais stikls, izrādās, ir ļoti laba manta. Ja koka mizu paskata zem lupas, tad tur var redzēt, pa kādiem milzu kalniem un lejām jāiet skudrām. Un kādi viņām ir sūnu meži!

Brāļi ada un tamborē ar pirkstiem

Aušanas bez stellēm ievirzē brāļi Matīss (8 gadi) un Jānis (10 gadi) Vaiti arī nēmuši rokās krāsainu dziju kamolus un darina savus pirmos rokdarbus. Matīss ada ar pirkstiem garu mežģi. Kad to pabeidz un pavēl, iznāk šaura, bet glīta raupja adījuma šalle. Savukārt Jānis ar pirkstiem uztamborējis garu, sarkanu aukliņu – puiku ikdienā tā var noderēt, lai kaut ko apsietu, sasietu vai aizsietu. Ievirzes vadītāja Inese Krūmiņa stāsta, ka adīšana un tamborēšana ar pirkstiem ir pirmais darbiņš, un tas īpaši noderīgs puikām. Tas attīsta pirkstu muskulatūru un gādā par labu rokrakstu. Aust ļoti maziem bērniem ir pagrūti, jo tas ir lēns darbiņš, un pacietība aug līdz ar gadiem. Tomēr kāda jostiņa varot izdoties arī septiņgadīgai meitenei vai puikam. Jānāk un jāpamēģina!

Ievirzes dalībnieki strādā rāmi, klusi un uzmanīgi. Lai iedrošinātu iesācējus, ievirzes vadītāja rāda pašas pirmo austu jostiņu. Tā tapusi tad, kad viņas

dēls Eduards bijis trīs mēnešus vecs un gulējis groziņā. Inese tolaik audusi un priecājusies, ka izdodas glīta skujiņa, bet ievirzes vadītāja vērtējusi: var aust arī tā, bet labāk aust krietni stingrāk. Un Inese rāda, kas ar viņas pirmo jostiņu noticis pēc vairākkārtējas mazgāšanas: irdenāk austais gals ir savēlies un šķidr, bet ciešāk austais izskatās svaigs un gluds.

Katrs var būt stāstnieks

Vai par stāstnieku piedzimst? Vai var iemācīties būt stāstnieks? Vai stāstnieku sevī var pamodināt? Noteikti var! Jo par stāstnieku būt var katrs, vienīgi daži šo savu spēju un māku jau ir apzinājušies, citiem tā ielikta jau šūpulī un pati modusies, bet citiem jāuzpūš kā uguns plīti, lai švirkstēdama aizdegtos, sildot citus.

Kāpēc ir labi stāstīt par sevi? Pirmdienas stāstnieku vakara vadītāja Ina Celitāne saka: „Tāpēc, ka tu dalies ar citiem! Māra Mellēna reiz teikusi: ja vienam ir ābols un otram ir ābols, un viņi ar tiem samainās, tad katram ir savs ābols, pēc kura apēšanas nevienam nekā nav. Bet ja katram ir stāsts, kuru viens otram izstāsta, tad katram kaut kas no tā paliek.” Ina domā, ka stāstnieki ir nepelnīti piemirsti – folkloras glabātāji un uzturētāji pārsvarā uzsver dziedāšanu un dančus.

Pirmdienas nometnes dalībniekiem stāstus nesa Kurzemes stāstnieces. Aija Kaminska veikli noorganizēja pat kurzemnieču kori, Liesma Lagzdiņa lepojās ar Kuldīgas bagātīgo tautastērpu un milzīgu saktu kā dzintara gabaliņiem rotātu torti. Ināra Salnava aicināja pie sevis mazos bērnu un ļāva no lina kuļķenes izvilkot rotālu lācīti, bet Līga Strēle atzinās, ka līdz pieciem gadiem viņa ir tikai klausījies un tikai tad sākusi runāt. Bet Līga Reitere izdziedāja savas dzīves nozīmīgāko dziesmu par rasas ritēšanu pa ozola lapiņām, vēl, lai tāpat aizrit arī ļauna diena garām manu augumiņu. Nometnes dalībniekus uzrunāja arī Guntis Paķalns, Ārija Klēvere, Minjona Laura, Inese Šmukste un Sarma Ūpe, bet Pamatīgi Pagaru Pārsteigumu Pienesa Juris Ventaskrasts ar savu stāstu, kurā visi vārdi sākās ar „p” burtu. Protams, savdabīgu rotu vakaram deva arī stāstnieks Kolins Makalisters no Skotijas.

Ko mums būs no stāstnieku vakara

Austras koncertam – aplausi un asaras

Kultūras nama zālē krēsli, Austru Pumpuri, Austras bērnus un Imanta Kalniņa dziesmu vakaru gaidot, bija pagriezuši vaigu uz pretējo pusi. Nu skatītāji sēdēja ar muguru pret skatuvi, bet Austras dziedāja kā saules izgaismotā pļavā.

Ko tur daudz runāt, pieteikt, izskaidrot un pamatot? Dziesmas un melodijas tik zināmas, katram ne vien ar kopīgām sajūtām, bet arī ar savām atmiņām un piedzīvoto saistītas. Pilsēta, kurā piedzimst vējš, vienprātība, kad nav jāceļas un jāatver durvis, nekā neteikšana un paklusēšana, jo jau tā ir tik labi – tu taču esi pasaulē...

3x3 kora vadītāja Sandra Straziņa

Kāpēc Skotijas īrs Kolins Makalisters ir Latvijā un bija pie mums? Tāpēc, ka viņš ir liels Baltijas draugs, kuram jau kopš astoņdesmitajiem gadiem bijusi dziļa interese par latviešu folkloru un kuru iedvesmojusi Jura Podnieka filma „Mājupceļš”. Kolins raudājis, redzot, kā Baltijas valstīs iegūst brīvību ne caur karu, bet caur dziesmu. Vēlāk viņš satikās ar igauņu stāstniekiem un satuvināja viņus un latviešu stāstniekiem, darbojoties kopīgā projektā. Kolins Skotijā kopj stāstnieku tradīciju folkloras kontekstā. Viņš ir daudz ceļojis pa Skandināvijas zemēm pie Baltijas jūras, mīl Skandināviju, bet kā mājās jūtas Latvijas rietumos – Kurzemē. Tāpēc viņš pie mums bija kopā ar Kurzemes dižākajiem stāstniekiem.

mācīties? To, ka bērniem liekot iet agri gulēt, mēs laupām viņiem stāstus. Mums ir jārunā, jāstāsta un jāļauj stāstīt citiem. Ina Celitāte atzīstas: „Man ir tik ļoti žēl, ka laiks pagāja tik ātri. Nepaspēju aicināt nometnes dalībniekus nākt pie uguns kura un stāstīt. Jo nav jau tā, ka ir tikai dažas zvaigznes pie debesīm. Mūsu vidū noteikti ir vēl daudz labu stāstnieku.”

Lolita un Rasma

Informācija

Rīt sākas zolīte!

Rītdien nīkšanas laikā sāksies tradicionālais 3x3 zolītes turnīrs. Ceturtdien tanī pašā laikā notiks zolītes pusfināls, bet piektdien – fināls. Piedalīties aicināts ikviens spēlēt gribētājs.

Kam pazuda gredzentiņš un telefons?

Informācijas centrā atnests kāds nozaudēts pašdarināts gredzens. Saimnieks var nākt pakāļ. Informācijas centrā atrodas arī kāds nozaudēts telefons. Ja atrodi mantas, kas nepieder jums – nesiet uz Informācijas centru.

Aicina ziedot Lanai

Kultūras centra vestibilā uz palodzes nolikta ziedojumu kastīte. Kultūras programmu vadītāja Ziedīte Začeste aicina ziedot bez vecākiem palikušajai meitenei Lanai no Rojas, lai viņa varētu piepildīt savu sapni un uzsākt studijas. Ziedojumi Lanai tiek vākti Talsu novada fonda stipendiātu programmas ietvaros. Blakus ziedojumu kastītei ir pateicības vēstules, kuras var paņemt katrs, kurš ziedojis.

Svaigas ogas un burkāni

Katru dienu no plkst. 12.00 pie ēdnīcas varēs nopirkt svaigas ogas no vietējo kazdandznieku dārziem – upenes, jāņogas, saldus ķiršus, arī jaunus burkānus. Iespējams, rīt būs arī krizdoles.

Ko var nopirkt Informācijas centrā

Kazdangas 3x3 krekliņi (dažādi izmēri) – 5 Ls, bērniem – 4,50 Ls, 3x3 vadības loka krekliņi (ar 3x3 karti) – 3 Ls, auduma maisiņi ar 3x3 zīmi – 2 Ls. Nopērkama arī Ulda Siliņa grāmata „Ko nu, Andriev, dzērājam dzērāja valoda”, kas ir 3x3 nometņu satīriskās preses apkopojums. Cena: 2,50 Ls.

Nakts ziņas

Nīkstam otro vakaru...

...un tā pamatīgi! Kafejnīcā ģitāru paņēmis Austris Grasis, viņam dziedāšanā seko Ventpils dižās dziedātājas. Kādā stūrī redzami kāršu spēlētāji, citiem risināmas sarunas. Daži, kā vienmēr, dreife gar nīkšanas durvīm, mēģinot ar vienu ausi sadzirdēt, vai danču pārtraukums jau beidzies.

Par Zagli vakarnakt kļuva 3x3 jaunais veterāns Ingus Krūmiņš no Rīgas, un jau otro vakaru visiem pušiem izbēga un visas meitas apskrēja Elīza Barkāne no Jelgavas. Sakām Urrā! Ingum par izveicību un Elīzai par panākumiem!

Laura

Mikla par 3x3

Vakardienas mīklas pareizās atbildes:

K rūmiņa
A ustras koks
Z āļu sieva
D anči
A ustrālijas
N īkšana
G alda
A ušana

Šodien jauna mīkla: visā avīzē ir 15 vārdi, kuri iekrāsoti treknrakstā un pasvītroti - tas izskatās **šādi**. Saliekot visus šos vārdus kopā (secību nemainot (pirmais vārds - pirmajā lappusē, pēdējais - šajā), locījumus nemainot), izveidosies kāds teikums. Ieraksti to šeit un pārliecinies, vai esi atradis visus vārdus!

Pareizā atbilde un jauna mīkla - nākamajā numurā!

Mīklu sagatavoja Jānis

Kam noder "Austras koks"

Makteni piedzīvojumi pagājšnakt gadījušies Anitai Kalns - Timanis un viņas istabas biedriem. Laimīgi nolikušies gulus uz nakstsmieru pamatskolā, Krievu valodas kabinetā. Gul, gul, te pēkšņi dzird - istabā ielido irsis (ja kāds nezina, tas ir trīs bišu lieluma kukainis, no kura koduma var arī aizbraukt pa tiešo debesīs). Tā nu visi traukušies augšā un mēģinājuši lidoni nosist. Izmantota pat šprice pret tropiskajiem kukaiņiem!

Tad visi likušies gulēt. Pēc brīža klāt otrs irsis! Visi atkal augšā, palīgā nāca apkopēja. Nēmuši rokās tupeles un arī no otrā irša tikuši vaļā.

Tas jau nebūtu piedzīvojums, ja ar to viss būtu beidzies. Kad Anita laidusies snaudā, istabā ielidojis trešais irsis! To piebeiguši pavisam romantiski - ar čipsu pakas palīdzību. Visi nodomāja - trīs lietas - labas lietas - un likās atkal uz auss. Protams, ka pēc īsa brīža ar varenu zumēšanu ielaidās ceturtais irsis. Te nu visi sapratuši - nebūs labi. Jāmeklē problēmas sakne! Atraduši ar' - izrādās, ka irši istabā tiek pa ventilācijas lūku. Talkā tika saukta drosmīgā apkopēja, no galdiem sameistarotas kāpnes un ventilācijas lūka ātri vien aizlīmēta - tici vai nē - ar "Austras koka" otro numuru! Pateicoties "Austras kokam", Krievu valodas kabinetā iestājās **8. zars** miers līdz rītausmai.

Siliņš Kazdangā

Labas dienas! Cik nu labas!
Sēžu no rīta pie loga un skatos, kā ārā līst. Cik jauki būtu bijis iepazīšanās vakarā laimēt zaļo lietussargu, kas tika piešķirts vienam jaunam puisim, bet es neesmu ievirzes vadītājs, un, ja arī būtu, tad drīzāk būtu ticis pie zaķa ausīm, kas greznoja Līgas Rupertes galvu.

Man dzīvē laimes nav, kā dziesmā dzied, un to zīniecei man nav jāsaka. Ja būs 9 pilnas lozes un viena tukša, tad nav jāmin, kurš izvilks tukšo. Bet nav vērts raudāt un asaras liet, jau tā ārā ir slapjš.

Es no tās Austras koka būšanas nekā nesaprotu. Man Purciems prasa: „Un kādas, Siliņ, ir tavas saknes?”

(Purciemā īstais vārds laikam ir Agrita Krieviņa, tā uzrakstīts uz vārda zīmītes, bet, tā kā viņa dzīvo Purciemā, tad visi viņu sauc par Purciemu. Man tas vārds ir par garu. Es vienkārši saku: „Pur.”)

„Pur,” es saku, „man nekādas saknes nav, man ir divas kājas.”

Nu labi. Manas saknes ir Carnikavā. Es esmu zvejnieka dēls un pusi no saviem agrīnajiem gadiem esmu pavadījis ūdenī, pie, uz un zem ūdens. Mans tēvs bija zvejnieks (ne, tu, Pēter!) un sabiedriska darbinieks. Māte - skolotāja. Pa ziemu es dzīvoju pie mātes skolā un tēvu redzēju tikai nedēļas nogalēs. Vasarā tēvs brauca uz Kurzemi zvejojot un māte - uz skolotāju kursiem. Un tā es neredzēju ne vienu, ne otru. Es biju bāriņš! Es biju vienīgais bāriņš pasaulē, kam abi vecāki vēl bija dzīvi.

Es pats nezinu, kā tiku pie pasaulē nāksanas. Man liekas, ka es rados korespondences ceļā. Arī manam tēvam bija daudz stāstu, un viņš bija labs stāstītājs. Kad es rakstīju savu pirmo vēsturisko darbu „Mēs esam carnikavieši”, resp., Carnikavas kultūrvēsturi no 1211. līdz 1944. gadam, viņš jau bija Viņšaulē, daudz no saviem stāstiem paņēmis līdz.

Atceros stāstu par Carnikavas tālbraucēju jūras kapteini, kas visu savu mūžu bija pavadījis uz burinieka un nu nonācis uz sauszemes mūža atvaļinājumā.

Cienītās dāmas, varbūt tālāk nelasiet. Es negribu aizvainot jūsu nevainīgās ausiņas.

Viņam bijušas grūtības nokārtot zināmas privātas darīšanas, ja nav bijis pie rokas jūras ūdens. Un tā, sievietes, ir bijis „vašļodā” jāiejauc ūdens ar sāli.

Un tagad es došos aplaistīt savas saknes nīkšanā.

Es sēžu kafējnīcā un runājos ar Jēkabu Stari. Jēkabam ir zili mati, dzeltens Kazdangas 3x3 krekls un laba ēstgriba. Es saku, ka viņa ārējam izskatam nav īstas vienības, jo pie dzeltenā krekla labāk piederētos zaļi mati. Jēkabs starp kumosiem

mani mierina, ka zili mati ar laiku paliekot ja ne tīri zaļi, tad zaļgani gan.

- Vai viņš pats krāso?

- Nē, mamma.

Vai nu mamma, vai ejot pie friziera.

- Cik bieži?

- Nu tā- divas reizes gadā.

- Cik vecs?

- Deveni gadi.

- Kur dzīvo?

Klunkš, aiziet lejā beidzamais kumoss,

- Rēzeknes rajonā.

Ak, jaukais cilvēkbērns!

Biju uz stāstnieku vakaru. Auksts. Bija arī ciemiņš - īru izcelsmes skots, stāstnieks - Kolins MekAlisters (Colin McAllister). Man viņš sevišķi imponēja ar savu dziedājumu par godu īriem un austrāliešiem. Par citiem dalībniekiem rakstīs kāds cits, bet jāpiemin Juris Ventaskrasts. Mīļīši, ar to cilvēku nav labi! Ja viņš 4 minūšu laikā nevar atcerēties nevienu vārdu, kas nesākas ar „P”, tad ir pēdējais laiks meklēt pirmo palīdzību!

Biju ieradies uz nīkšanu aplaistīt Austras kokam saknes, kā jau acināts darīt avīzē. Priekšā bija Kolins un cienāja visus ar lielisku īru viskiju no grezna trauka. Tas bija tā neparasti un nesadienīgi ar 3x3 parašām, bet vai tāpēc nedzersi, ja ciemiņš dod un par brīvu? Kolins dziedāja vairākas dziesmas, kad tika pie vārda, kas nebija pārāk bieži.

Beigās folkloristes Ināra Silava, Lija Dunska (Talsi), pazīstamas nīcēju aprindās kā „Gaters” (kokzāģētava), Ārija Klēvere (Ventspils), Ina Celiņtāne (Kuldīga) apdziedāja šo rindiņu autoru ar neglītām dziesmām un sāka viņu bučot, līdz sabučotais nokrita zemē un bučotājās uzzināja, ka viņam ir turpat 80, tad sāka bučot Liporu.

Dziedāšanā redzējam arī Austri Grasi ar ģitāru pie vienas rokas un ļoti glītu 3x3nieci pie otras, un tas piešķirta visai nīkšanai zināmu klasi.

Pēterim Zvejniekam ir pareizā pieeja. Viņš saka: ko tā astroloģiskā ievirze tur māžojas ar tiem horoskopiem, lai dara ko praktisku. Piemēram, lai pastumda prom lietūs mākoņus uz vienu vai otru pusi.

Viens no eventueliem mākoņstūmējiem varētu būt Edžus Krūmiņš, jo šajā jomā viņam ir zināma pieredze. Varam ziņot, ka Edžus pievienojies astroloģijas ievirzei, okupējot pēdējo sēdvietu un jau nodarbības vidū mainījies nākotnes studiju plānus.